

Súd: Okresný súd Bardejov
Spisová značka: 1Csp/4/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8220200196
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 02. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivana Hanuščaková
ECLI: ECLI:SK:OSBJ:2021:8220200196.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bardejov sudkyňou Mgr. Ivanou Hanuščakovou v právnej veci žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO:35 724 803, zast. REMEDIUM LEGAL s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, proti žalovanej L. O., D.. XX.X.XXXX, XXX XX O. XXX, o zaplatenie 217,76 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Žalobu v celom rozsahu **z a m i e t a**.

Stranám nepriznáva nárok na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa podanou žalobou dňa 30.1.2020 domáhal voči žalovanej zaplatenia sumy 217,76 eur s príslušenstvom - úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne od 18.12.2018 do zaplatenia a náhrady trov konania. V odôvodnení žaloby uviedol, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 17.12.2018 postúpil postupca Slovenská sporiteľňa pohľadávku voči žalovanej na žalobcu. Právny predchodca žalobcu uzavrel so žalovanou dňa 24.10.2014 Zmluvu č. XXXXXXXXXXX, ktorej súčasťou sú VOP. Zmluva obsahuje náležitosti zmluvy o úvere podľa § 497 až § 507 Obchodného zákonníka, zák. č. 258/2001 Z.z., zák. č. 129/2010 Z.z.. Žalovaná neplnila dlh v stanovených termínoch, čím porušil svoju povinnosť podľa Zmluvy a tak postupca podaním zo dňa 12.11.2017 znížil celkový úverový rámec na nulu a zmluvu vypovedal. Dlžná suma ku dňu postúpenia činí 359,92 eur, pozostáva z istiny 217,76 eur, úroku 93,50 eur, úroku z omeškania 16,66 eur a ostatného prísl. - poplatku 32 eur, v súlade so prílohou k zmluve o postúpení pohľadávok, kde postupca deklaruje, že výška a špecifikácia pohľadávky je generovaná bankovým systémom a predstavuje aktuálnu dlžnú sumu ku dňu postúpenia pohľadávky. Žalovaná po postúpení nevykonala žiadne platby. Suma 217,76 eur predstavuje neuhradenú istinu úveru. Zvyšnú časť dlhu si neuplatňuje. Zároveň si uplatňuje úrok z omeškania podľa § 517 ods. 2 OZ odo dňa 18.12.2018, dňom nasledujúcim po dni postúpenia pohľadávky.

2. Žalovaná sa k žalobe písomne nevyjadрила.

3.Podľa § 219 odsek 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“), rozsudok súd vyhlasuje vždy verejne a v mene Slovenskej republiky. Pritom uvedie výrok rozsudku spolu s odôvodnením a poučením o odvolaní a o možnosti exekúcie.

4.Podľa § 219 odsek 3 C.s.p., vo veciach, v ktorých súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia pojednávania, oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke príslušného súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením. Ak o to strana požiada, súd jej oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku aj elektronickými prostriedkami.

5.Podľa § 219 odsek 4 C.s.p., len čo súd vyhlási rozsudok, je ním viazaný.

6.Podľa § 177 ods. 2 C.s.p. pojednávanie nie je potrebné nariadovať, ak

- a)ide iba o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci, skutkové tvrdenia strán nie sú sporné a hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje 2 000 eur,
- b) strany s rozhodnutím vo veci bez nariadenia pojednávania súhlasia alebo
- c) to ustanovuje tento zákon.

7.Podľa § 297 C.s.p. súd na prejednanie sporu nariadi pojednávanie. Pojednávanie nie je potrebné nariadiť, ak

- a) sa vo veci rozhoduje rozsudkom pre zmeškanie v prospech spotrebiteľa,
- b) ide iba o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci, skutkové tvrdenia strán nie sú sporné a hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje 1 000 eur.

8. Keďže v tomto prípade je predmetom konania zaplatenie sumy 217,76 eur a jedná sa o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci, súd v zmysle § 297 C.s.p. vo veci nenariadil pojednávanie a v zmysle § 219 ods. 1 C.s.p. rozsudok verejne vyhlásil dňa 23.2.2021. Strany sa na verejné vyhlásenie rozsudku nedostavili.

9. Súd vo veci vykonal dokazovanie oboznámením vyjadrení účastníkov a ich zástupcov a so spisovým materiálom a zistil tento skutkový stav veci :

10. Žalobca súdu predložil zmluvu o kreditnej karte uzavretej medzi právnym predchodcom žalobcu Slovenskou sporiteľňou, a.s. (banka) a žalovanou dňa 24.10.2014 (návrh a prijatie návrhu), predmetom ktorej bolo poskytnutie spotrebiteľského revolvingového úveru - kreditnej karty s predschváleným limitom v sume 300 eur (VISA) s úrokovou sadzbou pohyblivou závislou od výšky čerpania k začiatku účtovného obdobia (uvedené v tabuľke), s minimálnou splátkou 15 eur, RPNM 39,85 %, celková čiastka 357,59 eur, priemerná hodnota RPNM 24,6 %, úrok z omeškania 5 % p.a., spôsob úhrady - odpísaním z účtu. Klient vyhlásil, že sa oboznámil s Obchodnými podmienky pre kreditné karty, Obchodnými podmienky pre poskytovanie a používanie elektronických služieb a platobných kariet, VOP SLSP, a.s., sadzobníkom a pod. (týmto sa zmluva aj riadi). Zároveň súhlasí s dohodou podľa § 262 Obch. zák.. Zmluva obsahuje ust. o sankciách za omeškanie s plnením, o zmenách úroku, úroku z omeškania, o poplatkoch, reklamácie. Zmluva uzavretá na dobu neurčitú, konečná splatnosť pohľadávky je viazaná na zánik zmluvy. Akékoľvek zväzky zo zmluvy zanikajú zánikom zmluvy a úplným splatením pohľadávky. Zmluva podpísaná oboma stranami.

11. Súdu boli predložené Sadzobník poplatkov a náhrad Slovenskej sporiteľne, a.s. (čl. 60), Obchodné podmienky pre kreditné karty (čl. 54), Obchodné podmienky pre poskytovanie a používanie elektronických služieb a platobných kariet s Dodatkom (čl. 37), VOP SLSP, a.s. (čl. 21), prehľad operácií na účte (čl. 116-118). Podľa bodu 19.16 VOP (predložených) : Klient súhlasí s tým, že banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť na tretiu osobu svoje pohľadávky voči klientovi a to bez ohľadu na to, či sú budúce, súčasné, splatné, nesplatené, premičané alebo nepremičané, ako aj previesť na tretiu osobu akékoľvek svoje záväzky voči klientovi. Klient je oprávnený postúpiť svoje pohľadávky voči banke alebo previesť svoje záväzky voči nej len s predchádzajúcim písomným súhlasom banky; predchádzajúci súhlas banky nie je potrebný, pokiaľ sa zriaďuje záložné právo k pohľadávkam klienta ako záložcu voči banke v prospech banky ako záložného veriteľa. V prípade, že klient je spotrebiteľom, v zmysle osobitného predpisu, tak banka nebude bezdôvodne súhlas odopierať.

12. Žalobca súdu predložil aj zmluvu o postúpení pohľadávok zo dňa 17.12.2018 a prílohu zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej medzi postupcom SLSP, a.s. a postupníkom - žalobcom, predmetom ktorej bola aj pohľadávka voči žalovanej v sume 359,92 eur (istina 217,76 eur, poplatky 32 eur, úroky 110,16 eur, UONZ 16,66 EUR, UOZ 0 eur, RU 93,50 eur), omeškanie 479 dní, výška poslednej úhrady 9,69 eur dňa 20.8.2017, zosplatenie 22.11.2017.

13. Z oznámenia o postúpení pohľadávok zo dňa 3.1.2019 vyplýva, že SLSP, a.s. ako postupca postúpila pohľadávku voči žalovanej, ktorá tvorí predmet tohto konania na žalobcu ako postupníka zmluvou o postúpení pohľadávok. Dôkaz o doručovaní oznámenia žalovanej súdu predložený nebol.

Pokusom o zmier zo dňa 17.1.2020 žalobca vyzval žalovanú na zaplatenie sumy 458,99 eur do 27.1.2020 (podané na pošte na doručovanie dňa 20.1.2020).

14. Podaním zo dňa 12.11.2017 pôvodný veriteľ mal oznámiť žalovanej zníženie úverového rámca na nulu a výpoveď zmluvy o kreditnej karte a to s účinnosťou ku dňu 21.11.2017; uvedené sa považuje za doručené dňa 21.11.2017 ak neuhradí splátku 15 eur najneskôr v deň predchádzajúci; ak tak neučiní je povinný uhradiť celý dlh v sume 337,76 eur (dlh k 12.11.2017). Dôkaz o doručovaní podania žalovanej súdu predložený nebol.

Podaním zo dňa 15.12.2017 pôvodný veriteľ mal oznámiť žalovanej, že je v omeškaní so splácaním pohľadávky banky k 30.11.2017 v sume 343,65 eur s prísl.. Vyzval ju na zaplatenie v lehote 15 dní odo dňa doručenia výzvy. Dôkaz o doručovaní výzvy žalovanej súdu predložený nebol.

15. Podaním zo dňa 12.9.2018 pôvodný veriteľ mal oznámiť žalovanej, že je v omeškaní so splácaním pohľadávky banky k 12.9.2018 v sume 355,03 eur s prísl. z dôvodu, že banka vyhlásila mimoriadnu splatnosť pohľadávky, čím sa stala splatnou v celom rozsahu. Vyzval ju na zaplatenie dlhu. Dôkaz o doručovaní výzvy žalovanej súdu predložený nebol.

16. Výzvou súdu zo dňa 28.4.2020, č.k. 1Csp/4/2020-103 bol žalobca vyzvaný na predloženie výzvy banky k úhrade dlhu pred postúpením pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách vrátane dôkazu o jej doručovaní a doplnenia návrhu vo vzťahu k špecifikácii žalovaného nároku a splatnosti celého dlhu podľa § 53 ods. 9 OZ.

17. Žalobca podaním doručenom súdu dňa 20.5.2020 uviedol, že dňa 22.10.2014 uzatvoril pôvodný veriteľ s žalovaným Zmluvu o kreditnej karte, predmetom ktorej bolo poskytnutie kreditného rámca do výšky 300,- EUR, ktorý mal byť splácaný v minimálnych splátkach vo výške 15,- EUR mesačne. Dňa 17.12.2018 pôvodný veriteľ postúpil na žalobcu vyššie uvedenú pohľadávku v celkovej výške 359,92 EUR, ktorá pozostávala z istiny 217,76 EUR, poplatkov vo výške 32,- EUR, riadneho úroku vo výške 93,50 EUR a zo zákonného úroku z omeškania vo výške 16,66 EUR. Žalobca si v tomto konaní uplatňuje neuhradenú postúpenú istinu pohľadávky vo výške 217,76 EUR, pričom zvyšnú časť postúpenej pohľadávky si žalobca v tomto konaní neuplatňuje. Žalovaná suma vo výške 217,76 EUR predstavuje rozdiel debetných a kreditných operácií.

Debetné operácie : výber kartou + platba kartou + odchádzajúce platby z účtu vo výške 957,67 EUR - v platobnej histórii predstavujú súčet položiek „Financial Issuer message Us-on-VISA non-dispute Population“ + „Financial Issuer message US-on-SV2SV non-dispute Population.“,

- poplatky vo výške 209,60 EUR - pozostávajú najmä z poplatku za vedenie účtu, z poplatku za vyhotovenie výpisu a z poplatku za kartovú operáciu a predstavujú súčet položiek „Fee transaction“,
- riadny úrok vo výške 176,- EUR - pozostáva z položiek platobnej histórie: „Fee transaction“ a vyčíslený bol v zmysle čl. I Zmluvy ako úrok vyjadrený v eurách (ďalej ako „Poplatok za Komfort“),
- zmluvný úrok z omeškania vo výške 0,15 EUR - pozostáva z položiek platobnej histórie: „Credit module fee transaction“.

Kreditné operácie : úhrady vo výške 1.000,16 EUR - sú v platobnej histórii označené ako „Odmena za platbu kreditnou kartou“ + „Splátka“ + „Splátka v hotovosti“.

Rozdiel medzi debetnými a kreditnými operáciami tak predstavuje sumu vo výške 343,26 EUR (celkové debetné operácie 1.343,42 EUR mínus kreditné operácie 1.000,-16 EUR), ktorá pozostáva z istiny vo výške 217,76 EUR, riadneho úroku vo výške 62,19 EUR a poplatkov vo výške 32,- EUR. Vzhľadom k tomu, že žalovaný čerpal z poskytnutého rámca sumu v celkovej výške 957,67 EUR, pričom z úhrad žalovaného bola na istinu započítaná suma vo výške 739,91 EUR, žalovaný sa dostal do omeškania s istinou vo výške 217,76 EUR, ktorá predstavuje žalovanú sumu. V súvislosti s aktívnou legitímáciou v konaní žalobca v prvom rade poukazuje na skutočnosť, že v konaní predložil relevantné oznámenia postupcu žalovaným o postúpení pohľadávky, ktoré bez ďalšieho zakladajú aktívnu legitímáciu postupníka (žalobcu) na vymáhanie postúpenej pohľadávky a súd má povinnosť z týchto oznámení vychádzať bez toho, aby skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení. Dížník (žalovaný) sa v takom prípade nemôže úspešne dovolať neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, ani jej prípadne neexistencie. V tomto poukázal na : rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 11.06.2003, sp. zn. 4 Obo 210/01, uznesenie Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 1Co/387/2015 zo dňa 04.05.2016, uznesenie Krajského súdu v Žiline zo dňa 30.11.2015, sp. zn. 8Co/564/2015, uznesenie Krajského súdu v Nitre zo dňa 27.06.2014, sp. zn. 9Co/133/2013. Žalobca ďalej zastáva názor, že aktívnu legitímáciu v konaní preukázal oznámením postupcu o postúpení pohľadávky. Poukazuje na ust. §

92 ods. 8 Zákona o bankách. Žalobca zastáva názor, že ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB nemožno spájať s aktívnou legitímáciou žalobcu ako postupníka pohľadávky. Zo systematického zaradenia tohto ustanovenia je zrejme, že účelom predmetného ustanovenia je úprava výnimiek z bankového tajomstva a nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok, ale iba o podmienkach, za splnenia ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva. Aj podľa dôvodovej správy bol hlavným účelom predmetného ustanovenia prelomenie bankového tajomstva a nie obmedzenie možnosti postúpiť pohľadávku. Zo zákona nevyplýva, že by podmienky uvedené v predmetnom ustanovení podmieňovali platnosť právneho úkonu postúpenia pohľadávky. Uvedené vyplýva aj z ust. § 4 ods. 5 alebo 6 ZoSÚ v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy „Veriteľ môže postúpiť pohľadávku, len ak to pripúšťa osobitný predpis.7) Ak dôjde k postúpeniu pohľadávky z veriteľa na tretiu osobu, postupuje sa podľa osobitného predpisu.7)“ Zákonodarca v uvedenom ustanovení jednoznačne definoval, že veriteľ môže postúpiť pohľadávku, len ak to pripúšťa osobitný predpis. V poznámke pod čiarou (7) zákonodarca tento osobitný právny predpis zároveň definoval - odkazom na ust. § 524 Občianskeho zákonníka. Ak by teda zákonodarca mienil v ust. § 92 ods. 8 ZoB upraviť podmienky, ktorých splnenie je potrebné na platné postúpenie pohľadávky veriteľa, tak by to zároveň premietol do poznámky pod čiarou k ust. § 4 ods. 6 ZoSÚ (ktoré pojednáva o postupovaní pohľadávok veriteľa) - a to jednoznačným odkazom na ust. § 92 ods. 8 ZoB. Zákonodarca však pri postupovaní pohľadávok neodkazuje na ust. § 92 ods. 8 ZoB, ale na ust. § 524 Občianskeho zákonníka. Aj z uvedeného vyplýva, že ust. § 92 ods. 8 ZoB upravuje podmienky, ktorých splnenie je potrebné na prelomenie bankového tajomstva, pričom ho nemožno spájať s platnosťou postúpenia pohľadávok. V tomto poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 02.05.2017, sp. zn. 9Co/20/2016, rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zo dňa 02.05.2017, sp. zn. 19Co/2/2016. Žalobca zastáva názor, že aj prípadné porušenie povinnosti vyplývajúcej z § 92 ods. 8 ZoB nemožno spojiť s občianskoprávnym následkom neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, keďže norma obsiahnutá v § 92 ods. 8 ZoB, nezakladá občianskoprávnu povinnosť vo vzťahu ku klientovi banky, v tomto prípade žalovaným, ale administratívnu zodpovednosť postihnutelnú Národnou bankou Slovenska podľa § 50 ods. 1 ZoB. V tejto súvislosti žalobca poukazuje na názor doc. JUDr. Kristiána Csacha, PhD., LL.M. publikovanom v časopise Súkromné právo č. 1/2015 účelom § 92 Zákona o bankách je úprava výnimiek z bankového tajomstva. Ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách nehovorí nič o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávky, ale iba o podmienkach, za splnenia ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva. Hlavný účel § 92 Zákona o bankách bol aj podľa dôvodovej správy prelomenie bankového tajomstva a nie obmedzenie možnosti postúpiť pohľadávku. Vzhľadom na uvedené navrhuje vykladať vzťah medzi bankovým tajomstvom a platnosťou postúpenia pohľadávky tak, ako to urobil český najvyšší súd, resp. nemecký Spolkový súdny dvor, a to, že porušenie bankového tajomstva vrátane porušenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách nevedie k súkromnoprávnej sankcii v podobe neplatnosti postúpenia, ale k sankciám, predpokladaným Zákomom o bankách. Z vyššie uvedeného vyplýva, že doručenie písomnej výzvy banky dlžníkovi v zmysle § 92 ods. 8 ZoB nie je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky. To znamená, že ak banka pred postúpením pohľadávky písomne nevyzvala dlžníka na plnenie, nemá to vplyv na platnosť postúpenia pohľadávky v zmysle § 524 Občianskeho zákonníka. S nedoručením takejto výzvy môžu byť spojené len sankcie vyplývajúce zo ZoB. S nedoručením takejto výzvy teda nemôže byť spojená sankcia v podobe neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávok, ale len sankcie vyplývajúce zo ZoB, konkrétne zodpovednosť banky v zmysle ust. § 50 ods. 1 ZoB. V tejto súvislosti poukazuje žalobca na rozhodnutie Okresného súdu Prievidza zo dňa 12.10.2015, sp. zn. 8C/67/2013. V ďalšom si žalobca dovoľuje upriamiť pozornosť súdu na skutočnosť, že v súlade s predloženou platobnou históriou bol žalovaný ku dňu postúpenia pohľadávky v omeškaní s úhradou predpísaných splátok, teda súčet všetkých omeškaní žalovaných so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke presiahol 90 dní. Vzhľadom k dikcii ust. § 92 ods. 8 ZoB, s poukazom na to, že omeškanie žalovaných trvalo nepochybne viac ako rok zastávam názor, že právny predchodca žalobcu by konal v súlade ust. § 92 ods. 8 ZoB (a teda by neporušil bankové tajomstvo) aj v takom prípade, ak by písomnú výzvu žalovaným nezasielal. V tejto súvislosti poukazuje na Uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 16.03.2016, sp. zn. 12Co/223/2015. Zároveň poukázal na súhlas žalovaného podľa § 89 ods. 1 zákona o bankách. Podľa článku 19 bodu 19.16 Všeobecných obchodných podmienok žalovaný výslovne súhlasí s tým, že pôvodný veriteľ je oprávnený postúpiť pohľadávku voči žalovanému na tretiu osobu alebo previesť svoje záväzky zo Zmluvy voči pôvodnému veriteľovi na tretiu osobu. Nakoľko ustanovenie § 89 ods. 1 zákona o bankách pripúšťa úpravu vzťahov medzi bankou a klientom odchyľne od ustanovení daného zákona, pokiaľ zákon predmetnú odchyľku nevyklučuje, pričom ustanovenie § 92 ods. 8 predmetného zákona nevyklučuje odchyľnu úpravu vzájomných vzťahov, zmluvné strany si dohodli otázku postúpenia odchyľne od predmetného zákona. Vo všeobecných obchodných podmienkach, ktoré sú neoddeliteľnou

súčasťou úverovej zmluvy si zmluvnú strany dohodli možnosť postúpenia pohľadávky nepodmienenú počtom dní omeškania, prípadne zaslaním písomnej výzvy. Vzhľadom na uvedené možno konštatovať, že došlo k platnému postúpeniu pohľadávky. S uvedeným záverom a stotožnil aj Krajský súd v Prešove v rozhodnutí sp. zn. 11Co/11/2015, zo dňa 25.08.2016, v rozhodnutí sp. zn. 9Co/145/2015 zo dňa 05.10.2016, v rozhodnutí sp. zn. 11Co/206/2015 zo dňa 05.10.2016. Zároveň žalobca nemôže súhlasiť ani s tým, že by predmetné ustanovenie spôsobovalo nevyvážené postavenie zmluvných strán, nakoľko predmetné ustanovenie je v súlade s ustanovením § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Zákon o bankách umožňuje zmluvným stranám upraviť si vzájomné vzťahy odchyľne od predmetného zákona, pričom predmetné ustanovenie obchodných podmienok je v súlade s ustanoveniami Občianskeho zákonníka. Tiež poukázal na uznesenie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 19Co/2/2016 zo dňa 02.05.2017, uznesenie Krajského súdu v Trnave zo dňa 10.01.2018 č.k. 24 Co/147/2017-190, uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 08.02.2018, č. k. 10Co/57/2017-230, rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 6Co/122/2018 zo dňa 30.04.2019. Vzhľadom na uvedené žalobca zastáva názor, že pokiaľ ide o otázku aktívnej legitímácie žalobcu - predmetnú skutočnosť žalobca preukázal predloženým oznámením o postúpení pohľadávky zo strany postupcu, ako aj zmluvou o postúpení pohľadávok spolu s príslušnou časťou prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok, platobnou históriou, Výpoveďou zmluvy a zosplatnením kreditného rámca, Výzvou pre omeškanie zo dňa 15.12.2017 a Výzvou pred postúpením pohľadávky zo dňa 12.09.2018.

18. Podľa § 3 ods. 3 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách 9).

-----
9) § 52 až 54 Občianskeho zákonníka.

19. Podľa § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka (účinného v čase vzniku zmluvného vzťahu) touto časťou zákona sa spravujú bez ohľadu na povahu účastníkov záväzkové vzťahy zo zmluvy o predaji podniku alebo jeho častí (§ 476), zmluvy o úvere (§ 497), zmluvy o kontrolnej činnosti (§ 591), zasielateľskej zmluvy (§ 601), zmluvy o prevádzke dopravného prostriedku (§ 638), zmluvy o tichom spoločenstve (§ 673), zmluvy o otvorení akreditívu (§ 682), zmluvy o inkase (§ 692), zmluvy o bankovom uložení veci (§ 700), zmluvy o bežnom účte (§ 708) a zmluvy o vkladovom účte (§ 716).

20. V zmysle § 273 ods. 1 Obchodného zákonníka vyplýva, že časť obsahu zmluvy možno určiť odkazom na všeobecné obchodné podmienky vypracované odbornými alebo záujmovými organizáciami alebo odkazom na iné obchodné podmienky, ktoré sú stranám uzavierajúcim zmluvu známe alebo k návrhu priložené.

21. Podľa § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

22. Podľa § 499 Obchodného zákonníka za dojednanie záväzku veriteľa poskytnúť na požiadanie peňažné prostriedky možno dojednať odplatu, ak poskytovanie úveru je predmetom podnikania veriteľa.

23. Ustanovenia Obchodného zákonníka, v rámci ktorých je zmluva o úvere považovaná za tzv. „absolútny obchod“, však v čase vzniku daného záväzkového vzťahu neobsahovali špeciálne ustanovenia týkajúce sa ochrany spotrebiteľa, ktoré aj vo vzťahu k Obchodnému zákonníku pôsobia ako lex specialis. Preto bolo potrebné riadiť sa všeobecnou právnou úpravou.

24. Podľa § 524 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávok (ďalej OZ) veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

25. Podľa § 526 OZ postúpenie pohľadávky je povinný postupca bez zbytočného odkladu oznámiť dlžníkovi. Dokiaľ postúpenie pohľadávky nie je oznámené dlžníkovi alebo dokiaľ postupník postúpenie pohľadávky dlžníkovi nepreukáže, zbaví sa dlžník záväzku plnením postupcovi. Ak postúpenie pohľadávky oznámi dlžníkovi postupca, nie je dlžník oprávnený sa dožadovať preukázania zmluvy o postúpení.

26. Podľa ust. § 52 OZ / účinného ku vzniku zmluvného vzťahu aj ku dňu postúpenia pohľadávky / spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

27. Podľa § 39 OZ neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

28. Zákonom č. 150/2004 Z. z., ktorým sa novelizoval Občiansky zákonník, bola prebratá smernica Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (Úradný vestník Európskych spoločenstiev L 095, 21/4/1993, str. 29-34).

29. Túto smernicu je nevyhnutné podľa názoru súdu využívať ako interpretačné pravidlo k ustanoveniam právneho poriadku, upravujúcich režim spotrebiteľských zmlúv. Toto stanovisko je podporené aj rozsudkom Európskeho súdneho dvora z 27.06.2000 v spojených prípadoch C-240/98, C-241/98, C-242/98, C-243/98 a C-244/98, Océano Grupo Editorial SA proti Roció Murciano Quintero und Salvat Editores SA proti José M. Sánchez Alcón Prades, José Luis Copano Badillo, Mohammed Berroane a Emilio Vinas Feliú, v ktorom sa konštatuje, že účinná ochrana spotrebiteľa sa môže dosiahnuť, len ak národný súd prehlási, že má právomoc zhodnotiť neprimerané podmienky z úradnej povinnosti. Právomoc súdu stanoviť z úradnej povinnosti, či je podmienka nečestná, znamená vytvoriť vhodné prostriedky. Znamená to dosiahnuť výsledok sledovaný čl. 6 Smernice, konkrétne chrániť spotrebiteľa pred záväzkom voči nečestnej podmienke a dosiahnuť zámer čl. 7 Smernice. Tieto opatrenia môžu pôsobiť ako odstrašujúci prostriedok a predchádzať nečestným zmluvným podmienkam.

30. Podľa ust. čl. 3 ods. 1 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993, zmluvná podmienka, ktorá nebola individuálne dohodnutá sa považuje za nekalú, ak napriek požiadavke dôvery spôsobí značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán vzniknutých na základe zmluvy, ku škode spotrebiteľa.

31. Podľa ust. čl. 3 ods. 2 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993, podmienka sa nepovažuje za individuálne dohodnutú, ak bola navrhnutá vopred a spotrebiteľ preto nebol schopný ovplyvniť podstatu podmienky, najmä v súvislosti s predbežne formulovanou štandardnou zmluvou. Skutočnosť, že určité aspekty podmienky alebo jedna konkrétna podmienka boli individuálne dohodnuté, nevyklučuje uplatňovanie tohto článku na zvyšok zmluvy, ak celkové hodnotenie zmluvy naznačuje, že aj napriek tomu ide o predbežne formulovanú štandardnú zmluvu. Keď predajca alebo dodávateľ vnesie námietku, že štandardná podmienka bola individuálne dohodnutá, musí o tom podať dôkaz.

32. Podľa ust. čl. 3 ods. 3 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993, príloha obsahuje indikatívny a nevyčerpávajúci zoznam podmienok, ktoré sa môžu považovať za nekalé.

33. Podľa ust. čl. 5 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993, v prípade zmlúv, kde sú všetky alebo niektoré podmienky ponúkané spotrebiteľovi v písomnej forme, musia byť vždy tieto podmienky vypracované v jednoduchom zrozumiteľnom jazyku. Kde existuje pochybnosť o zmysle podmienky, prednosť má interpretácia priaznivejšia pre spotrebiteľa. Toto pravidlo interpretácie neplatí v súvislosti s postupmi stanovenými v článku 7 (2).

34. Podľa ust. čl. 6 ods. 1 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993, členské štáty zabezpečia, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok.

35. Podľa ust. čl. 7 ods. 1 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993, členské štáty zabezpečia, aby v záujme spotrebiteľov a sťažiacich existovali primerané a účinné prostriedky, ktoré by zabránili

súvislému uplatňovaniu nekalých podmienok v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľmi zo strany predajcov alebo dodávateľov.

36. Podľa § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách (účinného v čase postúpenia pohľadávky) ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta; týmto nie sú dotknuté pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere podľa osobitného predpisu^{87ac}) ani pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o úveroch na bývanie podľa osobitného predpisu.^{87ad}) Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

37. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že medzi žalovanou a SLSP, a.s. došlo dňa 24.10.2014 k uzavretiu zmluvy o kreditnej karte za podmienok ako sú uvedené vyššie. Právne vzťahy sa riadia okrem obchodných podmienok, aj ďalšími právnymi predpismi. Neoddeliteľnou súčasťou zmluvy sú POP, VOP a ďalšie listiny (predložené, viď vyššie).

38. Súd vyhodnotil uzavretú Zmluvu vzhľadom na povahu účastníkov zmluvy a spôsobu uzavretia zmluvy, keď právny predchodca žalobcu ako veriteľ je podnikateľský subjekt, ktorý na formulári a v pevne stanovených obchodných podmienkach určil obsah zmluvy, pričom druhá zmluvná strana - dlžník - zákazník (žalovaná) nemal možnosť obsah zmluvy ovplyvniť, ako spotrebiteľskú, na ktorú sa vzťahujú aj napriek zákonnej úprave úverovej zmluvy v Obchodnom zákonníku, všeobecne ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách uvedené v Občianskom zákonníku v §§ 52-54 Občianskeho zákonníka zavedené zákonom č. 150/2004 Z.z., ktorý zmenil a doplnil Občiansky zákonník s účinnosťou od 1.4.2004 a zaviedol do nášho právneho poriadku inštitút tzv. spotrebiteľských zmlúv, a to v súlade s čl. 69 až 71 Asociačnej dohody, ktorá vstúpila do platnosti 1. februára 1995, a ktorou sa Slovenská republika zaviazala, že vyvinie úsilie na zabezpečenie postupnej zlučiteľnosti jej právnych predpisov s predpismi Európskej únie. Táto úprava nášho právneho poriadku bola nevyhnutná v súvislosti so vstupom Slovenska do EÚ v máji 2004 a zosúladzovala náš právny poriadok s niektorými právnymi aktmi Európskych spoločenstiev a EÚ. Dovtedy obdobný typ zmluvy čiastočne upravoval zákon č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov ako tzv. typovú zmluvu (spotrebiteľskú). Momentálne uvedené upravuje zákon o ochrane spotrebiteľa č. 250/2007 Z.z. a to konkrétne § 3 ods. 3 (každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách 9), odkaz na § 52 až 54 Občianskeho zákonníka). V čase vzniku zmluvného vzťahu uvedené upravovalo cit. znenie § 3 ods. 3 zák. č. 250/2007 Z.z.. Súd nespochybňuje aplikáciu Obchodného zákonníka na vznik Zmluvy, avšak pre celkové posúdenie právneho vzťahu majú prednosť osobitné ustanovenia právneho poriadku, ktoré sú súčasťou špeciálnej právnej úpravy v oblasti spotrebiteľského práva vrátane ustanovení § 52 až §54 OZ. Tým pádom súd použil ustanovenia Občianskeho zákonníka na právne posúdenie právneho vzťahu medzi žalobcom a žalovanou, ale aj na z toho vyplývajúce účinky omeškania či premičania nároku. Pričom ako vyplýva z cit. ust. OZ zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona (myslí sa Občianskeho zákonníka) v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Zmluvy nesmú obsahovať dohody, ktoré by stavali spotrebiteľa do nevýhodnejšieho postavenia ako mu zákon priznáva a to s poukazom na ust. § 54 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka. Takýto výklad je podľa názoru súdu plne eurokonformný (t. j. výklad v súlade s komunitárnym právom). Aj preto je súd názoru, že je potrebné považovať záväzkovo právny vzťah vzniknutý medzi účastníkmi za občianskoprávny vzťah, nie vzťah obchodnoprávny. Taktiež ustanovenia Obchodného zákonníka, v rámci ktorých je zmluva o

úvere, či zmluva o bežnom účte považovaná za tzv. „absolútny obchod“, však v čase vzniku daného záväzkového vzťahu neobsahovali špeciálne ustanovenia týkajúce sa ochrany spotrebiteľa (OZ, zákon o ochrane spotrebiteľa, zák. o spotrebiteľských úveroch), ktoré aj vo vzťahu k Obchodnému zákonníku pôsobia ako lex specialis. Súd v tomto názore (ohľadne spotrebiteľskej zmluvy) podporuje aj ust. § 3 ods. 3 zák. č. 250/2007 Z.z.. o ochrane spotrebiteľa. Vzhľadom na spotrebiteľský charakter úverovej zmluvy je potrebné posudzovať túto zmluvu aj z pohľadu kritérií obsiahnutých v § 52 a nasl. OZ v spojení so zákonom na ochranu spotrebiteľa. Preto nemožno prisvedčiť, že vzniknutý zmluvný vzťah je vzťahom obchodnoprávnym a nebolo by možné akceptovať ani dohodu podľa § 262 Obch. zák. (nekalá podmienka, obsah zmluvy spotrebiteľ nemohol ovplyvniť). Súdny už opakované o uvedenom rozhodli vo svojich rozhodnutiach. Uvedené vyplýva aj zo znenia a zmyslu Smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách.

39. Je nepochybné, že právny predchodca žalobcu pri uzatváraní zmlúv vystupoval ako dodávateľ s poukazom na predmet podnikania / banka / a žalovaná vystupovala ako spotrebiteľ, pretože pri uzatváraní zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti / § 52 ods. 2,3 Občianskeho zákonníka/. Vzťahy medzi účastníkmi na základe zmlúv vznikli v dobe, kedy Slovenská republika už transformovala do právneho poriadku Smernice EÚ v oblasti ochrany spotrebiteľa. Východiskom spotrebiteľskej ochrany je postulát, podľa ktorého sa spotrebiteľ ocitá vo fakticky nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom, a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, s ohľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho, lepšiu znalosť práva a ľahšiu dostupnosť právnych služieb a konečne so zreteľom na možnosti stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Pre takéto vzťahy je charakteristické, že podnet ku zmluvnému jednaniu prichádza spravidla od dodávateľov, pričom spotrebiteľ nie je na všetky zmluvné dojednania pripravený a skúsený. Spoločným znakom tejto novej úpravy je teda snaha cestou práva vyrovnať túto faktickú nerovnosť, a to formou aj prípadného obmedzenia autonómie vôle. K základným princípom spotrebiteľských zmlúv je, že nesmú obsahovať neprijateľnú podmienku, teda také zmluvné dojednanie, ktoré spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a to pod sankciou absolútnej neplatnosti takejto podmienky. Z hľadiska posúdenia nekalých podmienok v spotrebiteľských zmluvách Smernica Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách si stanovila práve za cieľ vyvážiť faktickú nerovnováhu medzi dodávateľom a spotrebiteľom pozitívnym zásahom štátu. Problematika ochrany spotrebiteľa je inštitút, ktorý treba vnímať komplexne a ktorý sa dotýka viacerých typov zmlúv. Európska únia venuje ochrane spotrebiteľa mimoriadnu pozornosť. Vychádzajúc z európskej legislatívy aj zmluvy uzatvorené podľa iných zákonov ako Občiansky zákonník možno tiež považovať za spotrebiteľské napriek tomu, že ich zákon priamo ako spotrebiteľské neoznačuje. Spotrebiteľská zmluva nie je samostatným typom zmluvy (aj keď je v Občianskom zákonníku pomenovaná), ale možno ju označiť ako druh zmluvy, pre ktorú najmä Občiansky zákonník, ale aj iné právne predpisy ustanovujú osobitné podmienky a určujú, aké náležitosti zmluva musí obsahovať a naopak, ktoré v nej nesmú byť (neprijateľné podmienky) na ochranu tzv. slabšej zmluvnej strany. Z ustálenej judikatúry Európskeho súdneho dvora je ochrana zavedená smernicou založená na myšlienke, že spotrebiteľ je v slabšej pozícii, a to vedie k tomu, že súhlasí s podmienkami pripravenými vopred druhou zmluvnou stranou bez toho, aby mohol ovplyvniť obsah týchto podmienok. Občiansky zákonník v § 52 v znení od 1.4.2004 vymedzuje zmluvné typy spotrebiteľských zmlúv len deklaratórne (išlo o užší výpočet ako je úprava v práve EÚ). Aktuálna úprava v Občianskom zákonníku je už súladná s právom EÚ - spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom (§ 52 ods. 1 OZ). Podľa čl.6 ods. 1 Smernice 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, členské štáty EÚ zabezpečia, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok.

40. Takéto postavenie dodávateľa má s poukazom na vyššie uvedené aj žalobca.

41. Súd pri posudzovaní dôvodnosti podanej žaloby skúma, či žalobcovi svedčí právo, ktorého sa domáha, t.j. či je nositeľom hmotného práva, ktoré je predmetom konania (aktívna vecná legitímácia) a či žalovaná je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, ktorá zodpovedá právu, ktorého sa žalobca domáha (pasívna vecná legitímácia). Nedostatok vecnej legitímácie na strane žalobcu či žalovanej znamená, že žalobe nemožno vyhovieť. Predpokladom úspešnosti žaloby je, že žalobca preukáže, že je nositeľom

tvrdeného hmotného práva a že žalovaná je nositeľom zodpovedajúcej hmotnoprávnej povinnosti. Uvedené súd skúma aj napriek ust. § 150 a § 151 CSP s poukazom ust. § 290 a nasl. CSP upravujúci spory s ochranou slabšej strany - spotrebiteľské spory a z toho vyplývajúce osobitné ust. o dokazovaní.

42. Preto bolo potrebné sa najprv vysporiadať s tým komu právo na zaplatenie patrí, teda komu svedčí aktívna hmotnoprávna legitímácia.

43. Žalobca dôvodí svoje právo na zaplatenie žalovanej sumy (samozrejme z predloženej zmluvy a ďalších listinných dôkazov) titulom uzavretej zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 17.12.2018, na základe ktorej mu mala byť pohľadávka voči žalovanej s prísl. postúpená z postupcu SLSP, a.s.. Uvedené malo byť žalovanej oznámené písomne (nepreukázané doručovanie oznámenia).

44. Avšak žalobca súdu síce predložil výzvu banky v zmysle § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách pred postúpením pohľadávky adresovanú žalovanému (výpoveď zmluvy , výzvy na zaplatenie, aj s oznámením mimoriadnej splatnosti dlhu), avšak žiadnym spôsobom nepreukázal ich doručovanie, resp. doručenie žalovanej, resp. aspoň dôkaz, že sa tieto listiny dostali do možnej dispozície žalovanej (napr. podaním na poštovú prepravu). Doručovanie žalovanej preukázal len pri pokuse o zmier zo dňa 17.1.2020.

45. Teda z uvedeného vyplýva, že žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal, že boli splnené podmienky dané § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách na postúpenie pohľadávky vyplývajúcej z predloženej zmluvy z veriteľa SLSP, a.s. na jeho účet, teda omeškanie dlžníka - žalovanej so zaplatením aspoň časti dlhu nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní do dňa postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve, resp. súhlas klienta na postúpenie pohľadávok. Doručenie, resp. doručovanie výzvy podľa cit. ust. súdu nebolo predložené. Nenahradí ho totiž ani predložené oznámenie o postúpení pohľadávok adresované žalovanej (aj to s nepreukázaným doručovaním), resp. argumentácia žalobcu v jeho podaniach s poukazom na ust. Zákona o bankách, či poukaz na ust. VOP predchodcu žalobcu.

46. Preto súd dospel k záveru, že žalobca napriek poučeniu o dôkaznej povinnosti (terajšia znalosť procesného predpisu upravujúceho civilný proces sa aj predpokladá, keďže žalobca je zastúpený advokátom) neunesol dôkazné bremeno vo vzťahu preukázaniu dôvodnosti žalobou uplatneného nároku, a čo je najdôležitejšie neunesol dôkazné bremeno vo vzťahu k preukázaniu svojej aktívnej hmotnoprávnej legitímácie. Pre nepreukázanie podmienok uvedených v § 92 ods. 8 zákona o bankách nemôže mať súd zato, že postúpenie pohľadávky voči žalovanému je účinné. Vo vzťahu k uvedenému, vo vzťahu k žalovanému nemôže byť postúpenie pohľadávky v tomto štádiu (bez preukázania splnenia zákonných podmienok) platným právnym úkonom pre rozpor so zákonom v zmysle § 39 OZ, pričom dochádza k porušeniu ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách, v dôsledku čoho žalobca nemôže byť nositeľom tvrdeného hmotného práva vyplývajúceho z predložených listinných dôkazov, t.j. nemá preukázanú aktívnu vecnú legitímáciu. V tomto súd poukazuje aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 28. marca 2018, sp. zn. 7 Cdo 26/2017 (teda v tomto sa súd sa neodklonil od rozhodovacej praxe súdov, keďže žalobca poukázal poväčšine na skoršie rozhodnutia súdov).

47. Na uvedenom názore súdu nezmení nič ani bod 19.16, keďže na uvedené nemožno prihliadať ako na individuálne dojednanú zmluvnú podmienku so spotrebiteľom, keďže sa nachádza vo vopred naformulovaných Všeobecných obchodných podmienkach veriteľa, ktoré spotrebiteľ - dlžník určite žiadnym spôsobom neovplyvňoval ani nedojednávaval. Tieto sú vopred dané veriteľom, dokonca ich veriteľ môže kedykoľvek zmeniť a žiaden súhlas s ich novším znením od dlžníkov nevyžaduje. Uvedené vyplýva z vyššie cit. ust. zákonov na ochranu spotrebiteľa. Uvedené ust. VOP preto nemožno považovať za vopred daný súhlas dlžníka s postúpením pohľadávky žiadaný v zmysle § 92 ods. 8 zák. o bankách. Naviac takéto znenie VOP je v rozpore s ust. § 53 ods. 1 a nasl. OZ a ust. zák. na ochranu spotrebiteľa (značná nerovnováha v právach a povinnostiach veriteľa v neprospech spotrebiteľa - dlžníka; súhlas banky pre postúpenie pohľadávok zo strany klienta, pričom banka tak môže urobiť kedykoľvek bez jeho súhlasu) a teda predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku. Uvedené ust. VOP preto nemožno akceptovať ani s poukazom na ust. § 89 ods. 1 zákona o bankách, kde samotný zákonodarcu odkázal na ust. § 53 OZ, teda aj v tomto je právny názor súdu podporený jeho úmyslom ochrániť slabšiu stranu zmluvného vzťahu - spotrebiteľa.

48. Vzhľadom na zistené skutočnosti súd žalobu v celom rozsahu zamietol. Pre uvedené dôvody sa súd nestotožnil s argumentáciou žalobcu v konaní. Rovnako sa súd ďalej nezaoberal dôvodnosťou nároku ako takého (vo vzťahu k náležitostiam zmluvy o úvere, resp. neprijateľnosti podmienok v nej zakotvených a pod.).

49. O trovách konania súd rozhodol v zmysle ustanovenia § 255 odsek 1 C.s.p. tak, že stranám nepriznal ich náhradu, žalobca bol v konaní neúspešný a žalovanej žiadne preukázateľné trovy konania nevznikli, ani si ich neuplatnila.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie na Okresný súd Bardejov v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 C.s.p.).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
- b) kto ho robí,
- c) ktorej veci sa týka,
- d) čo sa ním sleduje,
- e) podpis,
- f) spisová značka tohto konania (§ 127 ods. 1 C.s.p.).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 C.s.p.).

Odvolanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie odvolania na trovy toho, kto odvolanie podal.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.